По конфіскаті — другий наклад.

Ч. 44 (10.427). Львів, пятниця 27. лютого 1925. Почтову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов. — Конто почт. щад. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло“ Львів. — Нач. Редактор приймає від 10—11 год. передпол. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Звідки взагалі 1 дол.

В справі оголошень звертатися до Адміністрації. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 17 СОТ.

Видає ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“ — Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ

Ланцюг союзів чи поневолень.

Кілька місяців тому якийсь американський філянтроп розписав щедрий конкурс на твір: яким робом найкраще замирити світ. Кілька визначних публіцистів та професорів одержало грошевиту долярову нагороду. Виходило би, що обдумані проєкти були справді розумні.

А тимчасом европейські диплюмати думають уже кілька літ над тою самою проблємою і ні один з них не покористувався розумними нагородженими ідеями. Европа находиться в стадії такого нервового подразнення, що промовляти їй до розуму не пора. Ось причина, чому всі нові мирові проєкти мають дещо з метод дїточого виховання: промовляють до серця або погрожують різкою. Ідея про міжнародній протокол підписаний солідарно всіма націями, які одностайно стали би на боці заатакованої держави — ідея велична, але при нинішніх міжнародних взаєминах — сентиментальна. Ідея міцних союзів звернених проти держав, які не хотять слухняно признати справедливости та розумности Версальського договору це погроза „березовою кашею“.

Важко повірити, щоби в теперішній европейській ситуації женевський мировий протокол приєднав собі всі потрібні підписи. Навіть колиб деякі держави поклали їх з мотивів хитрої дипльоматії — дійсність не збереже його сили. Оперезати нині Европу ланцюгом союзів, так, щоби кожний нарід був у ньому невідривним кільцем, це значить закріпити стан поневолення тих, що попадуть туди поневолі, насильно. У Женеві обдумали схолястичний плян такого ланцюга, випрацювавши ідейну систему, з гебріями якої всі бущім-то згоджуються. Одначе в розвитку суспільно-політичного життя не можна нехтувати фактами. А факти суперечать нині такій ідейній солідарности.

І тому залишається инший шлях зміцнювання миру: поодиноких союзів між народами, які виходять з оборони власних спільних інтересів і йдуть до спільної мети. Вчорашні воєнні союзники є збентежені тим, що їх інтереси перестали бути спільними. Франція каже правду, що нині нема в Европі ріжниць між першорядними гарантіями і другорядними; забезпечити собі західний фронт, не маючи підмоги на східнім, це дати себе залити водою з другого боку. І Англія міркує правильно, коли не хоче боронити позицій, які заздалегідь уважає пропащими, практично та ідеольогічно. Вона стоїть на єдино-розумнім становищі, що єдиною запорукою европейського миру є праця в напрямку сотворення таких умовин, щоби вони сприяли атмосфері взаємного порозуміння. Ця посередня її роля має приневолити з одного боку Францію, з другого Німеччину зійти зі своїх непримеднаних позицій.

Ланцюг союзів повставатиме в Европі і поза нею, без огляду на доцільність праці Ліги Націй і без огляду на протести тих держав, які вважають себе єдино покликаними до плетення його, силою останніх мирових договорів. Коли він має лишитись тривким і забезпечити держави від нової війни, не може складатись з кілець штучно нанизаних, неспоєних з иншими. Найбільше таких кілець є нині на т. зв. сході Европи і одним з них, чималим, є і наш нарід. Найхитріше сплетені союзи не в силі вдержати ланцюга, якщо він одночасно має служити кордоном для держави і путами для вкинених у неї силоміць народів.

Без полуди на очах.

II.

В об'єднаних комісіях конституційній і закордонних справ відбувся 24. ц. м. розгляд заключеного 10. ц. м. конкордату. Виступав з виясненнями промотор конкордату проф. Ст. Грабскі, який закінчив свою промову такими похвалами в честь свою і папи Пія XI.:

„Переговори (в справі конкордату) тривали лише 4 місяці — тоді, як переговори з Баварією тривали 4 роки, а з Румунією 3 роки. Тривали так коротко тому, що на щастя для Польщі, теперішній папа був передтим нунцієм у нас і цілу ту справу взяв в свої руки, в наслідок чого теоретичний розгляд тривав дуже коротко. Св. Отець проявляє дуже глибоко почування для Польщі і в цілому його розумінні нинішньої ситуації світа Польща повинна відограти велику ролю, як держава внутрішньо сильна. Це незвичайно облекшило порозуміння в тих річах, яких пильнувати було моїм обовязком, а саме в річах, що торкається запевнення державі повної льояльности з боку духовенства“.

Очевидно, коли мається на увазі запевнити повну льояльність духовенства супроти держави, то те запевнення торкається головно „чужоплемінного“ духовенства, а в першу чергу українсько-католицького. Як же проф. Грабскі з недавним монс. Ратті, а теперішнім папою Пієм XI. вирішили цю справу?

Перш усього відносно епископів:

Вибір архиепископів і епископів належить до папи, але за згодою президента польської республики. Якщо президент піднесе заміти політичної натури, то вибір стає наскрізь ілюзійним. Таким чином виборні права капітул зведено в нівець. Та на цьому не кінець. Призначений епископ мусить зложити на руки президента присягу вірности. Повний текст присяги обіймає собою арт. XII. Присяга торкається не тільки льояльности до держави і її конституції, не тільки пошанування встановленого уряду, хоч би він був найгірший, але епископ мусить дбати, довести до того, щоби такий уряд шанувало також підчинене йому духовенство. Мало того! Епископ мусить присягнути, що себе поставить поза рямки громадянського життя, а саме, що не буде брати участи в ніякому порозумінні, ані не буде присутній при ніяких нарадах, які могли би принести шкоду державі або погрожувати публичному порядкові.

Таку присягу мусить згідно з конкордатом зложити не тільки новоіменований епископ, але також після ратифікації конкордату також теперішні епископи.

Не підлягає сумніву, що кожна держава старається мати льояльних достойників.

Духовні власти згідно з постановами канонічного права надають уряди, функції і церковні бенефіції, одначе тільки особам, „яких діяльність не є суперечна з безпекою держави“. Ця постанова торкається в першу чергу парафіяльних бенефіцій. Перед іменуванням пароха епископ мусить звернутися до „компетентного міністра“ (не знати, хто є тим „компетентним міністром“, міністр віроісповідань, чи міністр внутрішніх справ?), щоби впевнитися, що той не має проти кандидата ніяких замітів політичної натури. Коли таких замітів не предложено на протязі 30 днів, тоді може бути довершена номінація пароха. Але якщо заміти є, то тоді наступає проволікання справи. На протязі трьох місяців міністр має дійти до порозуміння з епископом і вирішити справу, себто епископ мусить уступити з огляду на свою

присягу. Та може найтися виїмятково впертий епископ і не уступить перед міністерським натиском. Тоді справу рішає остаточно комісія, зложена з двох представників міністерства і двох духовних іменованих папою, тим самим папою, який має таке глибоке зрозуміння внутрішньої сили польської держави. Така приємна процедура жде не тільки кандидата на пароха, але також вже заінстальованого пароха, скоро тільки власти республики піднесуть проти даного духовного закиди щодо його діяльности, суперечної з безпекою держави.

„Безпека держави“! — який глибокий зміст, яка широка інтерпретація. І закиди проти діяльности священика, „суперечної з безпекою держави“ підносить не суд, ста-

---

Red. czas. „Dilo“ we Lwowie. Pr. 118/25 W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny, jako Trybunał prasowy we Lwowie orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 38 (10.421) z dnia 20. II. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Hołosy sered noczi“ ustęp między słowami: szkodi... a: sprawu slawytsia, w tymże artykule ustęp między słowami: inspektoriw... a: jak mił ynszym, w tymże artykule ustęp między słowami: tych inspektoriw... a: Wykorystowuwannie, w tymże artykule ustęp między słowami: polski szkoły... a: Suproty toho, w tymże artykule ustęp między słowami: derżawnych uriadowciw... a: Tak zawojuwannia w tymże artykule ustęp między słowami: wykorystowannia chocz... a: jaki misyi. 2) „Nowynky“ notatka „Liwreja“ ustęp od początku notatki do słów: „Ministry teper, w tejże notatce ustęp po słowach: tysze fabrykanty... do końca artykuły zawiera znamiona ad 1) 2) występku z § 300 uk. uznał dokonaną 19. II. 1925 r. konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493. p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21. ust. druk. z 17. grudnia 1862 Dz. p. p. Nr. 6. ex 1863. t. j. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 Zł. P. Lwów, dnia 22. lutego 1925.

(Підпис нечиткий)

Red. czas. „Dilo“ Pr. 120/25. W Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej! Sąd okręgowy karny jak Trybunał prasowy we Lwowie, orzekł na wniosek Prokuratury Państwowej, że treść czasopisma „Dilo“ Nr. 39 (10.422) z dnia 21. II. 1925 r. w artykułach pod tytułem: 1) „Szcze pro nasze stanowysze do Radianśkoi Ukrainy“ zdanie między słowami w chwosti Moskwy... a: Tuł ne zawaoyt. 2) Tytuł drugiego artykułu na stronie 2-giej i ustęp w tymże artykule od początku do słów: W swoim czasi, w tymże artykule ustęp między słowami: riznorodnyj materiał... a: I teper z dwoch, w tymże artykule zdanie po słowach: widijszow z nieczym... do końca artykułu, 3) „Szkilnyj plebiscyt“ zdanie między słowami: ukrainśku mowu... a: Hawpiky, w tymże artykule ustęp między słowami: z jakoju... a: chocziat sparaliżuwaty zawiera znamiona ad 1) i 2) zbrodni z § 65a) u. k., ad 3) występku z § 300 u. k., uznał dokonaną 20. II. 1925 konfiskatę za usprawiedliwioną i zarządził zniszczenie całego nakładu i wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się nakaz odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w § 21 ust. druk. z 18. XII. 1862 Dz. p. p. Nr. 6 ex 1863 t. j. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 zł. o Lwów, dnia 22. lutego 1925 r.

(Підпис нечиткий)

виться не докази, стверджені судом, тільки закиди, піднесені міністерством, себто владою адміністраційною (старостом, поліцією і т. и.). Цікава є й комісія, вложена з чотирьох членів на парітетній основі. Така комісія, при обстоюванні погляду обох сторін, ніколи не могла би дійти до ладу й не могла би вирішити ані одної справи.

Це розємне вирішування розходжень між міністром і єпископом, а в суті річи між міністром і римською курією (де польський вплив є тепер дуже значний) внесює проф. Грабскі вирівнуванням антагонізмів (так само, як в язикових законах для „кресів"). З емфазою говорив він на засіданні обєднаних соймових комісій, коли його питали, що буде, як розємна комісія не дійде до згоди:

„Вже минули ті часи, коли конфлікти можна було лікідувати силою. Вже минув той час, коли силою і насильством сильніший міг гнобити слабшого".

Цих слів не треба брати дослівно, бо якраз світогляд проф. Грабського і його партії основується на твердій руці, силі і насильстві. Це була тільки реторична фраза. Він спирає свою комбінацію з парітетною комісією на тому, що „Ватикан має незвичайно твереве зрозуміння для потреб нашої (польської) держави, може більше, як у більшости Поляків серед нас". Що це значить? Це значить, що крім постанов конкордату є ще тайні клявзулі і залучники, які забезпечують польському урядові у відношенні до українсько-католицького духовенства супреманію. На це вказує між иншим „залучник А", бо коли є значений залучник, то це вказує, що є ще й инші залучники, які управильнюють також инші справи, неповно означені постановами конкордату. В тайних залучниках певно міститься забезпека, що при творенні парітетної комісії у відношенні до справ українського духовенства Поляки все матимуть більшість (двох представників міністерства і що найменше одного представника римської курії зпоміж польського духовенства).

Таких постанов не знає ні один конкордат з жадною державою світа. Є це тільки привілей Польщі

Радвлада і інтелігенція.

Ще дуже недавні ті часи, коли радвлада ставилась до української інтелігенції з повним недовірєм та вважала її за одного з найзавзятіших своїх ворогів. Інтелігенція зі свого боку вважала радвладу своїм ворогом і через те займала до радвлади якщо не вороже, то у всякому випадку щонайменше критично-вижидаюче становище. Українська інтелігенція була сама по собі демократичною і через те не могла вона спокійно приглядатися диктатурі одної кляси чи краще навіть не кляси, а невеликої партії, тим більше, що виконування тої диктатури було получене з кровавим терором. Найстрашніше мусіла відчувати той терор саме інтелігенція, проти якої він у першій мірі був направлений.

Одначе найстрашніші часи воєнного комунізму пройшли і радвладі слід було призадуматися над мирним будівництвом, чи краще над відбудовою країни знищеної немилосерно громадянською війною. І тут то радвлада почала втягати інтелігенцію до позитивної і творчої праці над відбудовою та забігати біля приєднання її симпатій. Почалася організація всяких наукових зїздів і конференцій, на яких большевицькі лідери переконували інтелігенцію про необхідність її співпраці в радянському будівництві. Попри те поробила радвлада багато таких чисто практичних кроків, які забезпечували тій інтелігенції більш-менше можливий прожиток.

Зіновєв заговорив про триєдиний фронт пролетаріяту, селян і інтелігенції. Це було в липні 1923 р. на московському зїзді учених. В маси і в партію кинули гасло: „триєдина смичка" (злука). З того менту, який був переломовим у відношенні радвлади до інтелігенції ця остання, правда, не кинула свого критичного відношення і опозиції до пануючого режіму, але за працю взялася. На Україні наша інтелігенція взялася дуже енергійно за культурну працю ще й з тої причини, що почався українізаційний курс. Українська інтелігенція рішила використати всі можливости для того, щоби творити українську культуру та поглиблювати українську національну ідеольогію.

В київському „Більшевику" з 12. лютого містить д. Г. Дніпровець окрему статтю, присвячену цій справі. Стаття так і зветься „Триєдина смичка". Стаття пронизана радістю з того приводу, що на Україні ця „триєдина смичка" вже наступила. Дослівно пише він таке: „Історично наспів момент втягнення інтелігенції до роботи. І ця ціла смуга зїздів-учителів, учених — по організаціях виробництва, просто вчених, преси, освітників, радробітників, — звичайно не дасться пояснити одною випадковістю. Надто очевидно, що почався, як зазначив тов. Гринько, двохбічний процес зближення науки з працею, конечна потреба остаточної асиміляції найкращих кадрів старих, культурних робітників з пролетаріятом."

„Триєдина смичка" — пише далі автор — це родюче дерево, що виросло на грунті революції. Які соковиті плоди дасть воно країні, — ні, всьому світові! Селянство, пролетаріят, інтелігенція — це вже всі сили революції, більше вже нікого обєднувати. Все, що стоїть вище девятий вал."

Чиж це не бадьорі слова українського комуніста? Радість так і бє певною струєю з тих рядків. Цеж не дрібниця приєднати собі інтелігенцію на Україні, на тій Україні, де національно свідома інтелігенція була поза законом ще недавно, кожний український інтелігент вважався активістом-контрреволюціонером. На чімж будує автор ті свої твердження? Чи справді вся інтелігенція на Україні така надійна підпора радвлади? Невже вона кинула в безодню забуття все те, що їй приходилося переживати? Невже на Україні цілковито щез третій фронт, фронт боротьби з інтелігенцією? Тут слід ствердити, що до праці стала перш за все національно свідома українська інтелігенція. Вона взялася до праці не тому, що цілковито поклоняється диктатурі, а тому, що в формах тої диктатури находить можливість працювати для України, а не для диктатури як такої. Нині на Україні є вже 80 українських дослідних катедр, 53 українські наукові товариства, 840 науково працюючих і десятки тисяч робітників на ріжних ділянках культурного будівництва.

І саме ці невеличкі цифри виразно доказують, де працює українська інтелігенція та в імя чого вона працює. Українська наука і українська освіта відіграють свою велику ролю на Україні; в цьому не сумнівається ніхто. Між нами і тими, що радуються з приєднання собі інтелігенції є все таки деяка ріжниця в розумінні тої ролі. Радвлада хоче, щоби роля української науки звелася до одного зі засобів у закріплюванні радвлади; ми є противележної думки. Роля української науки ніколи не дасться звести до засобу якоїсь партійної доктрини. Наука по своїй суті є понадпартійна, але саме тому, що вона має в даному випадку українську національну закраску, то причиниться в першу чергу до поглиблення національної свідомости, до закріплення основ національної самобутности і самовистарчальности нації, але

Ф. Ф.

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ. 4)

23 дні лодкою на морі.

(Продовження.)

Проміння надії та сонця.

Але на морі часто діються чуда та несподіванки. Тоді, коли ми вже властиво попрощалися з життям, почав вітер спершу зміняти свій напрям, так, що хвилі вже били не в боки лодки, але в задню її частину, — а це не грозило такою небезпекою як раніше. Вітер помалу таки почав утихомирюватися. Небавком керманич від керми крикнув до нас на низ до шалюпи, що бачить оподалік вітрильний великий корабель. Капітан вийшов на верх; почали яко мога при змінених вітрилах приганяти лодку в сторону корабля. По якімсь часі корабель нас запримітив і затримався в своїм бігу, потім почав підходити до нас. Ми зблизилися так, що пробували розмовитися. Корабель був шведський. Наш капітан попрохав мене, щоби я з ним розмовився. Лівою ногою станув я на бервні покладу, лівою рукою вхопився за реелінг і так висячи, правою половиною над водою, почав я питатися, де ми є і де є найблизша пристань. Крик мій заглушували хвилі, так, що чоловік з корабля, що вийшов був на поклад, щоби з нами розмовитися, нічого не чув. Відтак надійшов другий чоловік, уже з морською тубою в руках та коли тільки приложив її до уст, щоби нам щось сказати, як скажена хвиля пірвала нашу лодку і кинула нею в протилежний бік, так, що ми негайно стратили корабель з очей.

Знов самі, знов на ласці хвиль. Було це мабуть у полудне. Через ціле пополудне блукаємо далі. Хвилі вже таки цілком ослабли, хоч іще дуже грізні; але ми не знаємо, де ми є і куди маємо плисти, — наскільки наші порозривані вітрила позволять взагалі нам плисти. Пізно сполудня — цілий день було темно з причини хмар, мряки і дощу — побачили ми знов корабель, з яким ми в полудне розпочали розмову. Отже кінчимо її щось по чотиро- чи по пятигодинній перерві. Довідуємося, що ми є поблизу шведського побережа. Найблизша пристань для нас буде Karlskrona, найбільша шведська воєнна пристань.

Чоловік, що з нами розмовляв, здається, капітан корабля, порадив нам, щоби ми плили за кораблем так довго, як довго будемо бачити на його задній частині світло, яке він зараз скаже засвітити. Коли того світла не будемо виділи, то це буде для нас знак, що маємо взяти курс NNO (північний схід більше на північ) і тоді заїдемо просто до пристані. Подякували ми, поздоровились і пливемо за вказівками. Десь так перед серединою ночі світло зникло. Пливемо самі у вказанім напрямі.

Пітьма непроглядна. По якімсь часі здавалося нам, що далеко заблимало світло. Гадали ми спочатку, що це той сам корабель знов виринув. Тимчасом ми переконалися на основі підручника, що це світло походило від світляної вежі. Радість велика у всіх, бо це був знак, що прецінь недалеко суша.

Над ранком дійсно засіріли обриси берегів. А коли настав день, можна було через льорнету пізнати виразно кольосальні форти воєнної пристані. Всі розійшлися. Кожний до своєї кої, щоби трохи відпочити, очуняти і коли можливо, заснути бодай на кілька годин. Я лишився на верху, щоби приглядатись, як буде сходити сонце і як освітить своїм першим промінням край, який я так полюбив, а в якому я був ще перед війною, хоча не в цьому місці. Не вважаючи на смертельну втому, стою захоплений оригінальним видом. Взяв я пляшку коньяку, випили ми мабуть третину разом з керманичом, біля якого я сидів і який мене обтулював своїм кожухом, а решту кинув я до води.

Я набрав нових сил і одушевляюся красою красвиду. Нагло під лодкою загуділо, заскреготало, затріщало. Мені і керманичеві перестав моментально функціонувати мізок: досі смерть від хвиль і безодні, — аж ось, щож це нового? Інстинктово поглядаю в долину: вода чиста як кришталь, а в воді шпиль скелі, на якім зависла наша лодка, колихаючись направо і наліво, якби не могла рішитись, на який бік має перевернутися.

Рівночасно вітер дує в вітрила і лодка сунеться по скелі зі страшним скреготом та хрупотом. Всі вибігли на верх, капітан перший. Він миттю зорієнтувався в ситуації і зачав ще більше підносити вітрила, щоби одним наглим ударом вітру видобутися з цього місця. Рівночасно, як на даний знак, почали показуватися на овиді вітрильні і моторові лодки і всі взяли курс до нас. Жінка пана Кавля впала перед ним на коліна і прохає його, заклинаючи його на все, що їм обоїм святе, — чого я тут з пошани для тої хвилини і того почування, яке володіло тоді панею К., повторити не можу, — щоби лишив вітрила і щоби лодки не рухав з місця; инші приплинуть і виратують нас, треба лиш остатися на місці і почекати на них, а так то знов він, казала, поведе лодку на непевне і нову небезпеку. Але пан Кавль, не пануючи над собою, крикнув на неї, щоби [illegible] не мішалася і зійшла на долину. Гордість запаленого моряка не позволяла, щоби він мав дати себе виратувати иншим; він хотів сам вийти з халепи, дарма, що це було получене з новою небезпекою. І хоча лодку стягнув зі скелі, але зараз наїхав на якесь каміння. А тут уже поприпливали чайки з усіх боків. Одна моторова зблизилася перша і закинула нам на поклад линву. Хоча до берега ще було

не партійно понятої, а навпаки всепартійно обіймаючої та обєднуючої всі верстви, кляси і партії. Вона причиниться до остаточного скристалізування нації в усіма її державницькими атрибутами і змаганнями. Через те ми і слідкуємо з великим заінтересуванням за розвитком того українського національного ренесансу та дрожимо за його долю. Тепер він вийшов побідно з конфлікту проти нівеляційних культурних засобів Московщини. Та ми не закриваємо очей на те, що український ренесанс має ще й на Україні завзятого свого противника не тільки в московській культурі, але ще більше в русотяпстві переважаючої части пануючої партії КП(б)У. І це є поважною загровою для свобідного і всестороннього розвитку того ренесансу. Другою такою загрозою для нього є тенденція радвлади вбрати його в суто партійні рямки. Українська інтелігенція все працювала з народом, а тому й не диво, що автор вдаряє в тон, що мовляв давно працювала вона для народу, а тільки тепер працює з народом. Українська інтелігенція була за царату не тільки чорною, як твердить автор, але й національно-українською. За диктатури компартії вона теж не була чорною, а тільки національно свідомою, а що радвлада в своїх початках вела політику національного нищення українства, то природно, що вона була проти радвлади опозиційно настроєна. Змінилися ті часи та минули, змінилася й інтелігенція.

В. М.

Зі спорту.

Загальні Збори Українського Спортового Т-ва „Україна" відбудуться 15. березня 1925 (а не 1. березня, як помилково було оголошене) о год. 11. перед пол. в домівці Сокола-Батька, вул. Руська ч. 20. з слідуючим порядком денним:

1) Відчитання протоколу з попередних заг. зборів.
2) Звіт уступаючого Виділу.
3) Звіт контрольної комісії.
4) Вибір нового Виділу.
5) Внески і запити.

ЗА ВИДІЛ:

Інж. *О. Васюта* голова. *В. Решитилович* секретар.

далеко, але ми вже чули, що це є получення з сушею і що ми вже вирятовані. Якийсь милий спокій огорнув нас. По стільки пригодах, стільки муках, стільки розчаруваннях — вкінці станемо на суші! Скільки разів ми заглядали смерти в очі! Тепер це все за нами і ми належимо знов до людей.

З моторової лодки пересівся до нас лоцман і вмілою рукою попровадив нашу лодку на місце глибоке і безпечне. Пливемо до пристані. Мабуть по двох-трьох годинах плавби ми найшлися в обсягу самоїж пристані. Раннє сонце освітило велитенські гранітові забудування, які своєю оригінальністю дивували нас. Два на жовто помальовані гидроплями опускалися то в воду, то підносилися знов у воздух і додавали більшої принади цілій місцевости. Надплили чотири чудові, білі як голуби, великі вітрильники; перший далеко на переді, а инші три разом за ним. З першого розходилася прегарна мельодія орхестри. „Це шкільні кораблі", пояснював нам лоцман, — „які з учениками із військовою музикою виплинули на прогульку". Нам здавалося, що ми в якімсь зачарованім краю або що ми слухаємо якої байки. Пані Трентовіч розплакалась з радости і впала в обійми пані Тешнер, якої була нерозлучною товаришкою.

(Продовження буде.)

Земля для селян.

Промова посла Андрія Пащука в польському соймі дня 19. лютого 1925 р.

(Покінчення.)

А хтож має оцінювати землю навіть після тих лихварських цін? Звичайний, прийнятий загально спосіб поступування вимагає в таких випадках представників обох заінтересованих сторін. З одного боку представника обшарників, а з другого представника покупців, тобто безземельних або малоземельних селян. Тимчасом урядовий проект передбачує в 23 арт. представників „більшої (понад 100 ha) і меншої земельної власности". Згідно з тим означенням у характері представника меншої власности зможе виступати і той, що має наприклад 50 або хоч би тільки 30 ha, отже багатий селянин, якому залежить на тому, щоби біднот не допустити до землі. В додатку законопроєкт не передбачує способу покликування тих представників. Цю справу вирішить щойно спільний розпорядок трьох міністрів: земельної реформи, скарбу і рільництва та державних дібр.

Та досить вглублятися в подробиці проекту п. Копчинського. Я мабуть не скінчив би, якщо забажав би розтрясати точку за точкою того дивоглядного законопроекту. Мета того проекту вже означена: не йде тут про правдиве розвязання рільної проблеми, але про те, щоби дати послам, заляканим виборчими матеріял на те, щоби боронити свої загрожені мандати. Ясно, що запитаєте мене: яку розвязку проблеми пропонуємо ми?

На руки маршалка ми зложили наш внесок у справі реформи земельних відносин шляхом вивласнення поміщицької землі без викупу та передачі її селянам. Ось найважніші точки цього внеску:

1. Приватна земельна власність понище 30 ha (50 моргів) підпадає цілковитому і негайному вивласненню без ніякого відшкодовання по проголошенню закону.

На внесення громадських земельних комісій може бути вийнята з вивласнення земельна власність понад 30 ha, але не перевисшаюча 60 ha. Поділ земельних маєтків на українських і білоруських землях в кольонізаційних цілях поміж осадників, а також доконаний з метою забезпеки перед вивласненням касується.

2. Вивласнене приватне майно а також державні добра (скарбові та донаційні), духовні, монастирські, церковні та парохіяльні, добра релігійних громад, через парцельовані духовні та помонастирські добра вкупі з усім живим і мертвим інвентарем переходять у розпорядження громадських і повітових земельних комісій.

3. Для проведення закону про вивласнення землі та передачу її працюючому людові покликується до життя громадські, повітові, окружні та головні земельні комісії. Громадські комісії постають шляхом загальних виборів між селянами та робітниками.

4. Надія землі є безплатний. При наділі першенство мають всі ті, що працювали на вивласнених просторах. На українських землях у Східній Галичині, на Волині, Підляшу, Холмщині а також на білоруських землях виключне право земельних наділів прислугує місцевому безземельному та малоземельному населенню без ріжниці національности. Степінь малоземельности оголосить для кожної округи головна земельна комісія, беручи на увагу місцеві умовини. До наділу кваліфікують на основі закону громадські земельні комісії. Наділ землі для осіб що не належать до ніякої з наведених категорій, є незаконний і вважається за недійсний.

9. Ліси не підлягають ні вивласненню ні поділові та переходять у цілости на власність держави. Організація управи лісів а також спосіб заосмотрення населення в будівельний матеріял з державних лісів буде означена шляхом окремого закону.

Наведений внесок не удостоївся маршалком принятя тому, що він неконституційний.

Не маю наміру полемізувати з п. маршалком, одначе не можу не ствердити, що при нинішних відносинах у Польщі при беззастережному пануванню обшарників і капіталістів, таке розвязання земельної проблеми неможливе. В державі такої господарської будови як Польща земельна справа є найважнійшою суспільною проблемою. Розвязання земельної проблеми в Польщі, тобто наділення селян землею, що є нині власністю обшарників, є рівнозначне з ділковитим знищенням поміщицької кляси.

А чейже поміщики є в Польщі найкраще зорганізованою клясою, що розпоряджує рішаючими впливами і має для своїх послуг весь державний апарат. Треба тому цілої наївности, чи політичної облуди польської лівиці а в першу чергу ППС. і „Визволення" — щоби себе обманювати та облурювати своїх виборців надією, що завдяки проголосуванню якогось соймового закону можна буде провести його в життя. Земельну реформу навіть ухвалену не треба через те вважати за заспокоєння земельного голоду. Предложений урядовий проект вважаю зі засадничих причин неможливим до принятя. Відшкодування за землю для обшарників є великою несправедливістю та є рівночасно найкращим засобом для спаралізування земельної реформи.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Український університет.

„Слово Польске" звідомляє, що після повороту мін. Тугута з Кракова, в Варшаві кружляли вістки, що справу українського університету полагоджено оконечно на конференції мін. Тугута з проф. Цолем. „Сл. П." зазначує, що на скільки могло справдити, справа не зайшла так далеко, щоби можна говорити про її полагоду. Вкінці звідомляє „Сл. П.", що в найблизших днях має приїхати до Варшави Смаль-Стоцький для ведення переговорів у справі українського університету.

Дискусія над експозе мін. Скшиньского.

Комісія загр. справ польського сойму 25. II. вела дальшу дискусію над експозе мін. загр. справ Скшиньского. М. и. пос. Васильчук зазначив, що дискусія не виявила ніяких нових думок, гельсінгфорська конференція буля малим кроком противним посуненню СРСР. на Далекому Сході. Москва завдяки союзові з Японією вдарила в найслабші місця Англії й Америки. Центр політики перенесеться до Евразії. Иде про напрямну політики Льондон-Вашінгтон-Москва. Дорога ця наразі йде через Варшаву. Розвиток Польщі не може послідувати без східних ринків, а шлях до них іде через українське й білоруське питання. Антагонізм між Харковом і Москвою зріє. Розвиток мусить іти по лінії незалежних українських змагань.

Мін. Скшиньскі у відповіді заявив, що синтезою польської політики є мир. Гарантійний договір, який забезпечив би границі Франції, Польща прийняла би радо. До праць, що є ознакою мирної тенденції Польщі, слід зачислити конкордат. Цей конкордат високо демократичний і сойм ратифікуючи його, матиме за собою дуже багато віруючих. З розмов із урядом СРСР. виходить, що хоче вести мирну політику.

Анґлія за зміною зах. границі Польщі.

Пос. до нім. парляменту Геч у статті в „Дер Таг" заявляє, що анґлійський кабінет задумує на вересневому пленарному засіданні Союза Народів внести предложення для зміни східної границі Німеччини.

Ратифікація рад.-яп. договору.

Японський парлямент прийняв закон про ратифікацію радянсько-японського договору, ратифікованого вже президією ЦІК.

Повстання в Курдистані.

Повстання в Курдистані поширюється. В 12 вілаєтах вздовж перської границі проголошено стан облоги. Шейк Саід, провідник повстання, в проклямації домагається автономії для Курдистану і повної свободи вибору каліфа. Турецькі часописи зазначують, що курдійський рух підпомагають великодержави, яким залежить на ослабленні Туреччини.

Землетрус у Бельґії.

В бельгійській провінції Лімбург підчас землетрусу було ушкоджених багато домів. Люде з жаху вмирали на удар серця. В Англії великі бурі з градом.

Хто досі не прислав ще коляди на „Рідну Школу" — зробить це негайно, бо инакше не буде поміщений у виказі коляди на „Рідну Школу", який Головна Управа УПТ-ва на днях складає по громадам і повітам і оголосить у часописах. — Секція „Рідна Школа" УПТ-ва, Ринок 10. II. пов.

Відгуки дня.

З моєї офіціяльної переписки.

Ч. 45. Львів 24. II. 1925.

Високоповажаний Пане Прокураторе!

Вже віддавна Ваша Милість не звадкували нічим, що читають так-же уважно „Відгуки", як політичні статті, та инші „Латинні справи" в „Напруженому положенні".

Кождий письменник (хочби і примирав з голоду) є так само чуткий на пункт своїх творів, як добра мати на пункті своїх дітей: радіє як їх хтось хвалить, а хвилюється як їх хтось ганить.

Але в письменника заходить ще один випадок: коли його твори збуваються іґноруючою мовчанкою.

Він тоді скаженіє з досади.

Саме в мене заходила небезпека такого стану, як щоб Ваша Милість не були прийшли мені з поміччю.

Правда, час-від-часу і читачі, що платять за часопис, хвалять деякі мої фейлетони, але ніколи не хвалять одного і того самого. Кождий з них має инший погляд на фейлетони і дає зовсім протилежної поради. Одному найліпшим посі видається „Лист Тугута", другому „Затьміння", третьому „Листи до Вашої Милости". Ті що хвалять листи, не видно прихильники стріляння зза плота, бо... ні я Вашої Милости, ні В. М. мене не бачать.

Я думаю що в клясифікації фейлетонів треба руководитись виробленим смаком і затемперованим олівцем Вашої Милости. Той фейлетон є добрий, котрий має на собі найбільше білих місць! Тому найліпший з усіх був фейлетон про кресові невісти, який по цензурі не мав ні наголовка, ні змісту, ні підпису.

Не можу сказати, щоб і мій останній фейлетон був кепський. Вже сам наголовок давав багато до думання, коли В. М. половину вичеркнули. Я зовсім не сподівався, коли писав „Пекло і Рай", що друга половина може віллетіти. Вже скорше сподівався за першу, яка моглаб робити певну алюзію до певних відносин. Але слово „рай"?! — не розумію... Хіба це може недопустиме з погляду релігійного виховання?... Дуже можливо! Бо як би вірні прочитали опис раю у моїм фейлетоні, то зрезиґнувалиб напевно з такого вічного блаженства.

В такому разі остає ще тільки одна загадка: чому В. Милость сконфіскували „і"? Таке собі поштиве добре і дурне „і"... Воно нічого не означує, нікого не критикує, а служить тільки до вязання окремих слів та... до протиставлення двох понять.

Всі школярі виписують його цілими мясами, всі газети і книжки переповнені ним, а навіть присуди конфіскат мають їх пять або й більше. І я сам досі вживав його, не маючи поняття, що воно небезпечне для цілости хоч би якоїнебудь держави.

Але раз воно сконфісковане, — значить небезпечне, і я тепер, як тільки не буду мати теми, напишу два три метри „і", а читачі однако дістануть біле місце...

Щодо решти сконфіскованих місць, я зовсім згідний з Вашою Милістю.

Прошу прийняти і т. д.

Галактіон Чіпка.

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист у добі лихоліття!

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Конфіската вчорашнього (43) числа „Діла" здивувала нас тому, що зі способу вичеркнення ріжних уступів і речень зі статті про конкордат п. н. „Без полуди на очах" виходить, наче би прокуратура ставала в обороні унії в супереч тим постановам конкордату, які ясно змагають до повільної ліквідації унії! Незбагнена є тайна симпатії офіціяльного цензора...

— **To co innego...** У вчорашній новинці про попередню конфіскату повідом-

...ували ми про нецензурність політичних поглядів Льойда Джорджа, з якими не вільно знайомитись читачам української газети. Сьогодні бачимо, що цитат, який у „Ділі“ був безпардонно сконфіскований, спокійнесенько перемандрувався по кількох польських газетах, без всякого спротиву з боку прокураторії. Покликуватись на „злобну тенденцію“ використовування тих самих слів у „Ділі“, які в польській пресі є освітлювані з боку державного патріотизму — у даному випадку є безвідставно, бо ми обмежились виключно до сухого зреферування статті англ. політика. Нічого іншого не зробила й і нинішня „Газета поранна“ (з 26. ц. м.), яка до того самого цитату не додала ані слова коментаря. Лише ультра-патріотична „Хвіля“ обурюється на „нечувану атаку Л. Джорджа на Польщу“, й запевняє своїх читачів, що його погляди „не є висловом міродайної англ. опінії ані теж англ. уряду“. Відома льояльність „Хвілі“ є в даному випадку ясною: адже Л. Джордж згадує про незавидну долю Українців, Білорусинів, Німців і Литовців, а нічого не говорить про — Жидів! А де нема Жидів (і то на першому місці) — там нема і „Хвілі“.

— Шкільна кураторія на услугах „Земянок.“ Кілька днів тому звернули ми увагу на оголошення у „Слові польскім“, в якому „Стоважишенє хшесціяньско-народове“ вчительства народніх шкіл обіцювало вчительські посади, не згадуючи ні словечком про якінебудь права й компетенції шкільної кураторії при обсаджуванні посад! Тепер знову довідуємося, що кураторія висилає примусово учительок на приватні курси, „уладжувані т. зв. „колом млодих земянек“, себто знуженими аматорками зпоміж т. зв. аристократії. „Дзєннік людови“ бачить у тій новій поведінці шкільної влади новий доказ вислугування всіляким „народовим“ організаціям. „Її шкільний куратор Собіньскі — читаємо там — є вже більше функціонарем Александровичівен і Прушиньских, ніж польського уряду“.

— Привілеї інтелігентних злодіїв. Вчора арештували у Львові, якогось панка „з дуже поважної львівської родини“ (слова одної з газет), який в останніх часах професійно займався вириванням жінкам на вулицях міста ручних торбинок з грішми. Таких операцій перевів отой панок велику силу і відповідно виспеціялізувавшись, найшов у цій професії цілком пристойні доходи. Сензацією у цій брудній злодійській справі є те, що львівська поліція скутує цю історію таємницею і не виявляє імени злодія! Цілком ясно, що близька родина злочинця хотіла б, щоби того роду скандал не передістався до загального відома, але з другого боку: чому „інтелігентні“ злодії мають користуватись привілеєм дискреції поліції, якого не мають „неінтелігентні“?

— Почтові надуживиття. Довідуємося з цілком певного джерела, що на головній почті у Львові масово нищать і викидають до коша листи, адресовані по українськи, або у неточному „brzmieniu urzędowym“. Є це злобне використовування відомого почтового польонізаційного розпорядження, яке ввело страшний хаос у цілому краю, бо в дносно більшостей у Сх. Галичині ані висилаючі, ані самі почтовики не знають, яке є правильне „brzmienie urzędowe“.

— Злидні візників. Дирекція поліції звідомляє про ревізію візників, коней і упряжі, що відбудеться в днях 15—30 квітня перед будинком поліції, і при цій нагоді висловлює комплімент візникам. Від якогось часу, мовляв, поліція не має майже ніколи до діла з жалобами на високі вимоги візників, які тримаються приписаної тарифи, а то й навіть беруть нижчу заплату. Тайна цієї раптової скромности візників така, що у Львові з одного боку страшенно намножилось автомобілевих візників, які роблять страшну конкуренцію, з другого ж боку люде мають так мало грошей, що навчилися більше користати з власних ніг.

— Новий розклад потягів. Від 5-го травня ц. р. входить у Польщі в життя новий розклад потягів, в якому переведено низку загальних змін. Ці зміни полягають передусім на прискоренню швидкости особових і швидких потягів. Пересічна швидкість особових поїздів виноситиме 55—60 км. на годину, а навіть 100 км. (на лінії Львів—Краків). Буде скорочений час зупинки потягів на стаціях (головно більших) і буде звернена увага, щоби потяги відповідно сходились на вузлових стаціях, так, щоби завжди було добре получення. Теж саме мається завести уліпшення при т. зв. „льокальках“.

— Звичаї у демократичній республиці. Один варшавський суддя, що вів слідство у справі, яка торкалася духовного суду, звернувся з якимось ліденим запитом до польського архієпископа Каковского. Свій урядовий запит написав на четвертині звичайного канцелярійного паперу, так, як цього вимагають приписи міністерства судівництва. Діставши такого листа, канцелярія архієпископа телефонічно висловила самому міністрові судівництва своє обурення, як це можна було до такого достойника, як архієпископ Каковскі, писати звичайним канцелярійним стилем на звичайному клаптику сірого паперу, без збереження спеціяльної уважливости щодо форми! Наслідок тої телефонічної інтервенції був такий, що міністр справедливости (судівництва) як стій, „без суда і слідства“, доручив суспендувати суддю.

— Жіночі поліціянтки. Ліга Націй, яка радила над методами поборювання торговлі живим товаром, прийшла до того самого переконання, що міжнародній конґрес криміналістів у Ґрацу, а саме про конечність установи жіночої поліції. Тепер чуємо, що й польське міністерство внутр. справ рішило певну кількість посад у т. зв. обичаєвій поліції (для береження публичної моралі) заарезервувати для жінок. Вже тепер приймають зголошення кандидаток, які раніше мусять перейти трьохмісячний вишкіл. Організацію жіночої поліції перейняла головна команда поліції. Від кандидаток вимагають теж рекомендацій від гром. організацій і свідоцтва з 4-х кл. середньої школи або 7 клас виділової шк. Поліціянтки мусять мати приписаний вік, а саме між 25 а 45 роком життя. Їх завданням буде боротися з проституцією і торговлею живим товаром, а також уморальнюючо впливати на дівчата, які ще можна ратувати з морального багна. „Дзєннік Люд.“ додав досить влучний коментар до урядової звістки, а саме: „невідомо нам, як буде відбуватися вишкіл кандидаток на поліціянтки і хто та чого буде їх вчити. У всякому разі школи й інструктори поминуть ціли, коли інквізиційні засоби будуть вказані як педагогічні методи для ратування упавших жінок. Тих метод тримаються досіль поліціянти, але певне вони не мають на совісти ані одного випадку добуття якоїсь дівчини з багна“.

— „Чорна рука“. Шулім Рубін, склепар при вул. Жовківській 25, дістав анонімовий „присуд смерти“ такого змісту: „Як що ви до 25. II. не принесете 500 зл., то розпрощаєтеся з цим світом. Гроші маєте покласти на залізничім шляху при виході Янівської вулиці. Поліції не боїмося. „Чорна рука“. Це гнівне тетечко вкинув до крамниці якийсь добродій і сам щез. Жаль, що автори листу — члени клюбу „Чорної Руки“ — такі бідні на ідеї. Бо в нинішні часи заробіток при помочі таких „присудів смерти“ пішуче не приносить хісна: це найпростіший шлях до холодної при мінімальному виграші.

— Загадочне вбийство. В Ясениці-сільній дрогобицького пов. невідомі справники з невідомих причин вбили господаря Михайла Гапуняка. Його жінка, Катерина Гапуняк, вийшовши зранку з хати, побачила на обійстю калюжу крови а пішовши кровавим слідом, зайшла до саду, де в ямі найшла жорстоко змасакроване тіло свого чоловіка. Поліційне слідство устійнило, що Михайло Гапуняк прийшов пізно вночі домому: невідомі справники напали на нього й убили перед хатою а потім тіло заволікли до саду й покинули у ямі. Ціла справа є покищо окутана тайною.

— Пушкін — Арцибашев — Жеромскі. Автор „Саніна“, тепер співредактор варшавської рос. газети „За Свободу“, образився, що автор „Popiołów“ і „Syzyfowych prac“ зачислив Пушкіна до порнографів. А саме в останньому голосному творі Ст. Жеромского „Przedwiośnie“ кажеться в одному реченню, що герой твору переховував у скрині „заборонені непристойні вірші Пушкіна й інших порнографів“. Саме у звязку з цим реченням М. Арцибашев оголосив у „За Свободу“ широкий „Відкритий лист до п. Жеромского“, де просить „шановного колегу“ вияснення від осно зазначеної „безтямної образи найбільшого московського поета і російської літератури взагалі“. Арцибашев запевняє, що ніколи не зважився би назвати Міцкевича порнографом.

— З театру. Український театр дир. И. Стадника грає в середу 25, четвер 26, пятницю 27 і суботу 28 ц. м. в Мостах вел. в новій великій салі Народнього Дому. Початок вистав 7·30 вечером. На неділю 1. марта театр верне до Львова.

— До абітурієнтів середніх шкіл. Зближається пора, коли давним звичаєм абітурієнти фотографуються і поодиноко і для зложення т. зв. табльо. Досіль мали з того гарний заробіток фотографи не Українці. Наша молодь повинна мати вже настільки почуття й розуміння національного обовязку, щоб пару тисяч золотих не пускати в неукраїнські руки. У Львові є вже українське фотогр. атеріє „Спорт“ і є 2 українські справжні мистці — фотографи (Наддніпрянці). Ученики з провінції повинні листовно порозумітися з фотографами, а ці радо поїдуть зі Львова на місця й там пороблять знимки. Тай самі фотографи хай пильнують справи, щоби не тратити заробітку в користь Поляків і Жидів.

— **Концерт Львівського Бояна** при співучасти симфонічної оркестри Муз. Тов. ім. Лисенка відбудеться задля технічних перешкод дня 8. марта а не як було оголошено дня 1. марта 1925. — Білети скоше замовляти в за целярії Муз. Тов-а Лисенка від 3—6. поп. 1433 1—1

ДО ВСЧ. ДУХОВЕНСТВА!

На запити богатьох священиків із провінції в справі шкільних декларацій, Виділ Тов-а св. ап. Павла відкликується до Всч. Духовенства з горячим зазивом, щоби в інтересі Церкви, духовенства й народньої справи, припильнувало безумовно виповнення розпорядку Вис. Ординаріяту, оголошеного в 1. ч. „Львівсько-архієпархіяльних Відомостей“ про „Виконавчий розпорядок Мін. освіти з 7. І. 1925“ (ч. 550[шк.). Найкращі інформації в цій справі можна зачерпнути в брошурі п. Целевича Про нові польські шкільні закони. Ціна 50 гр.
1447 2—2 *Виділ.*

ОПОВІСТКИ.

Квартет смичковий Олени Шлапаківної:
Товмач: понеділок 2. марта.
Станиславів: второк 3. марта.
Бережани: середа 4. марта.
Рогатин: четвер 5 марта.
Ходорів: пятниця 6. марта. 1-2

Український Наддніпрянський хор Д. Котка:
У суботу 28. II. м. Городенка.
У неділю 1. III. м. Городенка.
У понеділок 2 III м. Коломия.
У вівторок 3. III. м. Коломия. 1230 27-?

Львівський український театр О. Стадника в Мостах великих гратиме в четвер 26, пятницю 27 і суботу 28 ц. м. в салі „Народнього Дому“.
У Львові в неділю 1 марта дві вистави. 1—2

Виклад д-ра І. Крипякевича. „З історії українського купецтва міста Львова“ для членів „Союза Українців купців“ і „Міщанського Братства“ відбудеться в неділю дня 1/III. 1925 о год. 12 в пол. в кімнатах „Міщанського Братства“ Львів в. Руська 3. І. — *Виділ „СУК“.*
1471 1—2

Дрібні оголошення.

ІНСТРУКТОРА спосібного на село, що приготовив би до учительського іспиту кваліфікаційного пошукується. „Учитель“ Poste restante Станиславів, Дворець 2.
1476 1—2

ДЯК, іспитований з курсом для дириґентів, безжений прийме нега но посаду. Може вести громадську секретарку. Адреса: Уряд парохіяльний в Дубрівці п. Улянів н. С. 1473 1—1

ДЯК іспитований, з теноровим голосом може вести хор, пошукує доброї посади. Левко Щетина, вул. Марії, п. Угнів.
1472 1-1

КУПЛЮ, кілька моргове господарство з будинками, найрадше на Поділю. Зголошення слати на адресу: Олекса Таначайчук, Босира п. Коцюбинчики. 1470 1-2

ПРАКТИЧНИЙ інструктор потрібний для здібної учениці IV гімназіяльної і ученика IV нормальної. Пожадана рекомендація. Уряд парох. в Скалаті старім, п. Скалат.
1468 1—2

ВАСИЛЬ КІЙОВИЧ бувший студент прав на львівськім університеті (в р. 1916.) просить своїх шкільних і університетських товаришів, щоби вони відгукнулись листовно на слідуючий адрес: Союз Совєтських Республик город Хабаровськ, вул. Вокзальная ч. 47. Крім того прошу п. Домбчевського бувшого австр. почтового урядника у Львові конечно відгукнутися на повисше подану адресу. На випадок колиб п. Домбчевський не обізвався, прошу моїх бувших товаришів повідомити мене про його місце осідку. Всякі получені з тим кошти переписки, то що, будуть з подякою звернені. Пан Домбчевський може також звернутись листовно до мого брата: Олекса Кийовий, Дідилів почт. Ярчів (коло Львова).
1467 1—1

БАЖАЮЧИ ожвавити одноманітність життя, молода інтелігентна женщина, радо навяже переписку з інтелігентним поважним мущиною. — Зголошення до Адміністрації під „Метаморфоза“. 1469 1-1

РУТИНОВАНОГО концепієнта пошукує адвокат Д-р Володимир Гініцький в Ярославі. Услівя після умови. Посада до обняття негайно. 1466 2—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Оголошення.

На основі рескрипту Воєвідства у Львові з дня 29. грудня 1924 ч. 1|3|22190|24 інтимованою резолюцією Старостства в Ряшеві з дня 15. січня 1925 ч. 173|5 скликують підписані іменем Комітету Основників

Перші загальні збори

Т-ва Читальня „Просвіти“ в Ряшеві, які відбудуться дня 1. березня 1925 р. в салі готелю New York вулиця Загірна о год. 3-ій попол.

ДЕННИЙ ПОРЯДОК:
1) Відкриття Зборів.
2) Вибір Виділу і Контрольної Комісії.
3) Відчитання статутів, зголошення і приняття членів.
4) Внески членів в справі приміщення читальні і членських вкладок.
5) Евентуалія. 1478 1—1

ЗА КОМІТЕТ ОСНОВНИКІВ:
Іван Шмоґун заст. голови. *Лев Посацький* голова.

Дня 25. марта 1925 р. 10 г. перед пол. в салі Народного Дому в Борщеві

Звичайні Загальні Збори

„Інституту Український Народний Дім в Борщеві“.

Порядок нарад:
1) Відчитання протоколу послідних Загальних Зборів.
2) Звіт Виділу.
3) Вибір нового Виділу.
4) Іменування почесних членів.
5) Устійнення членської вкладки.
6) Справа відбудови домівки.
7) Внески членів.

Колиб не явилося відповідне число членів о 12 год. відбудуться Збори без огляду на скількість присутніх членів.
1464 2—3 *Виділ.*

За редакцію відповідає О. Костик.

З друкарні Видавничої Спілки „Діло“. Львів, Ринок ч. 10